

"רבי זמיראָה יצא לשדה. ראה בשדה בקיעים שעולים מהם עשן מתוך שלהבת העולה. הרבין אָזְנוּ ושמע קולות. פגשו ערבי ואמר לו: 'בוא עמי ואראה לך דברים נפלאים ונסתרים מבני אדם'.

הלכתו עמו לאחורי סלע, וראה בקיעים אחרים באדמה ושללבת עולה, ושמע קולות אחרים. אמר לו הערבי: 'הרבו אָזְנוּד כאן'. הרבין אָזְנוּ, ושמע קולות האומרים 'וי ו'. אמר: 'דאי זה מאחד המקומות של גיהנם'.

עזבו הערבי לנפשו, ונשאר רבי זמיראָה לבד. הרבין עצמו למקום אחר ושאל: 'מי אתה?' שמע קול שענה לו: 'הדיי חוטא אָנִי'. - 'איזה חוטא?' - 'שלא הנחתי שום עברה בעולם שלא עברתי עליה'. [איזה דבר מזעזע, השם ירחם!].

אמר לו: 'מה שמך?' ענה לו: 'דודע שחבי גיהנם אינם זוכרים את שמם'. אמר לו: 'מה שם מקומך?' ענה: 'מהגליל העליון אני, וקצב הייתי. ומרב הפגמים שעשיתי שם, דנים אותי שלוש פעמים ביום ושלוש פעמים בלילה'.

הניח את המקום והלך לגליל העליון. שמע שם קול תינוק שאומר: 'אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשינה, אז תבין וראת השם' (משלי ב, ד-ה). המשיך לבית מדרש אחר, שמע קול תינוק שאומר: 'בקשו צדק בקשו ענוה, אולי תסרתו ביום אף ה' (צפניה ב, א).

הלך לחפש אחר הרשע. שאל את התינוק עליו, ענה לו התינוק: 'שיבואו עליו כד וקד על האדם, שלא הניח רעות וחטאות שלא עשה. כד וקד יבואו על הרשע הזה, ועל המינקת שהניקה אותו'. - [מסכנה, מה עשתה המינקת? איזה רשע צריד להיות! עד שאתה מקלל את מי שהכין לו מטרנה כשהוא היה תינוק].

שאלו: 'האם הניח בן אחריו?' ענה: 'כן, והוא רשע כמו אביו, ונמצא בבית המטבחים'. הלך וחפש אחריו, לקחו, ויגעו בלמוד תורה עד שלמדו מקרא, משנה, תפלה, קריאת שמע. הוסיף ללמוד עד שיגיע משנה, תלמוד, הלכות ואגדות, ונהיה חכם גדול.

והוא נקרא נחום הפקולי. ומדוע נקרא פקולי? על שם 'פקו פליליה' (ישעיהו כח, ז), דהינו 'מוציא פלילים', שהוציא את אביו מן העולם ההוא. וכמה דורות יצאו ממנו, וכלם נקראו בשם משפחת פקולי.

אותו אדם בא בחלום לרבי זמיראָה ואמר לו: 'כמו שנחמת אותי, כן ינחם השם אותך'. [עכשיו יש פה שורה אחת - אני אומר לכם, זה אטום! יש המשך, אבל אני אקרא רק את השורה האחרונה]. ממשיך אותו בן אדם: 'הרי, מיום שלמד בני פסוק אחד - הוציאו אותי מגיהנם!'.
שמעתי? 'הרי מיום שלמד בני פסוק אחד, הוציאו אותי מגיהנם!'. באיזה רשע מדרב - שלא הניח שום עברה שלא עשה אותה. בן אדם יודע מה זה לומד תורה? איזו עצמה זה? איזו עצמה יש בלמוד תורה! אז אם אתה יכול מדי פעם 'לחטף' פסוק אחד - אז תדע איזה זכיות יש!

זמן של חרון אף בעולם

נפטרו לנו חמשה צדיקים גדולים (ביום ששי, פרשת נוצא, בתאונת דרכים במרוקו). שלא ילך לנו בחנם - זה היה חרון אף בעולם. חז"ל אומרים: "מאורות לוקים על שני אחים שנפטרם ביום אחד". מאורות לוקים - צער גדול בעולם. יש חרון אף, זה לא צחוק. לא צחוק בכלל.

ספר המשמש של הרב שטיינמן: "רק פעמים ראיתי את הרב שטיינמן שפשוט פורץ בכבי, בוכה, לא יכול להרגע". זה כשהוא ראה שנפטר פמות של אנשים גבת אחת. הוא אמר: "זה סימן שיש בעולם חרון אף". כך הוא אמר - חרון אף בעולם.

צריך מאד להתחזק. כל חזק קטן שתתחזק, כל פסוק אחד, כל אמן אחד - זו עצמה בשמים! כמה כל אלמנה אחת היתה מוננה רק שבעלה יחזר, רק בשביל שיחזר פעם אחת, נכון?

למה אתה לא עושה את זה כשאתה חי? למה כשאתה חי אתה לא מחזק? מה אתה מחפש? אתה מחפש רק לבוא בחלום? מה אתה מחפש - לבוא בחלום לחיך? לא צריכים את זה! עכשיו, כשאתה חי - תחזק! תגיד מלה טובה!

אנשים מחפשים איזה משהו. נתחזק! כל אחד יתחזק לאסוף זכיות. באמת, לאסוף זכיות. אין מי שלא מרגיש באיור שהעולם זה כבר לא אותו עולם שהיה לפני כן. זה לא אותו עולם, זה משהו אחר. כל אחד מרגיש באיור שאנחנו נמצאים באיזה שלב אחר, לא יודע בדיוק מה, אבל מרגישים את זה.

אז כל אחד יראה באמת - כמה אני יכול להיות יותר טוב. כשאני כבר לומד - שאלמד יותר טוב! תעשה לעצמך אתגר בחיים! זמן תרף נמר לנו כבר. נמר הזמן, אתה יודע? חדש חשון נגמר, עוד מעט תדע כסליו כבר מאחורינו. הזמן חולף. תנצל את הזמן תעשה לך אתגר - אני חבי להספיק עוד! ללמד עוד!

כשאתה כבר מתפלל - שהתפלה תהיה כמו שצריך! טובה, מכל הלב! התפלה, ברכת המזון - שתהיה כמו שצריך. אתה שר שירי שבת? איזה יקר זה שירי שבת! איזה יקר זה בשמים העצמה שבו אדם עושה טוב לשני - איזו עצמה יש בשמים! והשם יעזרונו על דבר כבוד שמו, אמן ואמן!

טוב, נגשתי, נכנסתי לאולם. הפלה באה, היא התחילה לככות: "כבוד הרב, אתה רואה את החתנה הזאת? אתה השדכן של החתנה פה! אתה השדכן של כל החתנות!" - איזה שדכן? לא מכיר פה אף אחד! איך אני השדכן פה?

"אני אגיד לך, כבוד הרב. אתה זוכר שלפני כמעט שלוש שנים הגעת לספריה של האינבריסטיטה?" - "כן, אני זוכר". - "אתה זוכר שהיה בינינו ויחי על ברכת המזון?"

"אני אספר לך מה שהיה. אני, אתה יודע, הייתי חלונית גמורה כפשוטו. הפרתי איזה בן אדם ש'אינו בן ברית'. הוא אמר לי: 'גברתי, אני רוצה תשובה עד יום חמישי - האם את מתחנת אתי או לא? לא רוצה משחקים. מה שאני רוצה זה חתונה!'"

"יום ראשון אמרתי: 'מה, אני אתחנת אתו? מה אני משעממת? לא, לא מתחנת אתו'. למחרת אני חושבת, מה יש לי בחיים שלי, אני כמו גויה. אין לי לא שבת, לא כפורים, לא כלום. אז מה ההבדל? אתחנת אתו!"

למחרת אני אומרת: 'מה, חסר יהודים? מה חסר בחורים טובים אצלנו? יום אחד אני אומרת: 'בכר לחוץ לארץ'. ככה אני מתלבטת, יום אני אומרת 'מתחנתים!', למחרת 'לא מתחנתים!'. מפה לשם, הגיע יום חמישי - מתחנתת או לא מתחנתת? חושבת, חושבת... אמרתי: 'מתחנתת!'

מדד שהחלטתי שאני מתחנתת, אני לוקחת את הטלפון, עומדת להתקשר אליו לקליליה. איך שאני מתחילה לחייג - דופקים בדלת. 'את הספרינית?' - 'כן'. - 'יש לך מכתב'. הגיע המכתב, כבוד הרב. פתחתי את המכתב - היו שם שתי מלים עם טוש זהר: 'ולא נכשלו! כבוד הרב, הרגשתי שכלוא השתי מלים האלו צועקות אלי מתוך דף - ולא נכשלו!'. התקשרתי אליו, אמרתי לו שהחלטתי - 'אנחנו לא מתחנתים!'. התקשרתי לערכים, חזרתי בתשובה, והיום אני מתחנתת עם ארבה.

כבוד הרב, כל מה שאתה רואה פה - הכל שלף בגלל זה אמרתי לך שאתה השדכן, כי באמת כל מה שיש לי פה עכשיו - זה הכל שלף!"

"ושבו יום אחד לפני מתנתך" - הפרוש שחז"ל מתבונים: קח את החיים ברצינות! תדע שכל זכות בשמים מאד יקרה. אם לך נראה כדבר תפל, בשמים זו עצמה שאי אפשר לתאר אותה.

מכתבו של האדמו"ר מסאסוב

הבאתי לכם פה זה מכתב שניכתב לפני איזה יותר מעשר שנים. זה מכתב של האדמו"ר מסאסוב. אני קורא לכם את הלשון, מה שכתוב בפנים. אני אומר לכם - נפלא עד מאד הוא כותב ככה: "אחד מענקי הדור האחרון נפטר בפתע פתאום, ובני המשפחה ידעו שהוא כתב מסמך כלשהו בעל חשיבות רבה, שנוגע לחייהם של מספר יהודים רבים. בשבעה, ולאחר השבעה, הם חפשו את המסמך בספריו ובכל הבית כולו - ולא נמצא. במשך תקופה ארוכה עלה אחד הבנים מדי יום להתפלל על הציון של אביו.

כשנה ושללושה חדשים לאחר שהסתלק, הגיע האב בחלום לאחד מבניו. ואותו בן ספר לי אישית ספר זה למחרת בשעה שבע בבקר. בחלום, אותו צדיק אמר לבנו: 'ראיתי שהתפללת, לא ילכתי לבוא עד עכשיו. ובכן, תדע - המסמך הזה נמצא בתוך הסדור שבו הייתי אומר בכל בקר את ברכות התורה'.

הפציר הבן בחלום באביו: 'אבא, ספר לי מה קורה למעלה'. נענה לו אביו והסכים לספר לו שלוש דברים בלבד:

א' - אין לך משג עד כמה חזק הענין שאמרו חז"ל 'עולם הפוך ראיתי, עליונים למטה ותחתונים למעלה'.

ב' - אין לך משג עד כמה גדול ועצום מאד מאד בשמים אדם שעושה טובה לזולתו.

ג' - בשעה שיהודים יושבים יחדיו ושרים שירות ותשבחות להשם יתברך, ובפרט ביום שבת קודש, מתעוררת שמחה למעלה אצל בורא עולם, כמעט כמו השמחה שהיתה בבית המקדש, בעת שירות הלויים.

הבן התעורר, ובעוד לילה רץ לבית אביו. מצא בתוך הסדור את המסמך שאמר לו אביו. כעת הבין שכל מה שאמר לו אבא שלו בחלום - הכל אמת לאמתה, ללא כחל ושקר, ותסמנה שערות הראש'.

זה הלשון של האדמו"ר. בן אדם שר שירי שבת, והוא לא יודע מה הוא עושה! איזו עצמה יש לשירי שבת! איזו עצמה! בן אדם לא יודע שהוא עושה טובה לשני. וכמה בן אדם צריך להשתדל בעולם הזה - להיות גם 'עליון' פה.

לא להיות עליונים ב'חשיבות'. להיות 'עליון' פה - שהמצוות שלו יהיו מצוות טובות, שהתפלה שלו תהיה כמו שצריך, שהתורה שלו תהיה כמו שצריך.

מהזהר הקדוש - רבי זמיראָה

נסים בספור אחד מהזהר הקדוש. ואני אקרא לכם את הזהר - עכשיו הבאתי לכם זההר חדש. לא הזהר שמכירים. זה בזהר חדש נמצא בדף ק"ג, במדרש רות.

תשמעו איזה מדרש נורא! מה אפשר לעשות במשהו בלמוד תורה. איזו עצמה יש. אני קורא לכם את הלשון, מה שכתוב בפנים, בתרגום לעברית:

* פי הא דרב יוסף בריה דרבי יהושע בן לוי חלש ואיתנגיד (נזע ופרחה רוחו, ויש"י, פי תדר, אמר ליה אבוא: מאי חזית? אמר ליה: עולם הפוך ראיתי, עליונים למטה, ותחתונים למעלה. אמר לו: בני, עולם ברור ראית (פסחים נ ע"א).